

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **Mgr. J. V., LL.M.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2024, č. j. MD-23777/2023-160/7,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2024, č. j. MD-23777/2023-160/7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 1. 2024, č. j. MHMP 14296/2024/Vav (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl v souladu s § 67 odst. 1 správního řádu a § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)

- ve výroku I. tak, že žalobce je vinen, že se jako fyzická osoba dopustil přestupku tím, že dne 16. 4. 2022, v době kolem 19:50 hodin, v provozu na pozemních komunikacích, v katastrálním území hl. m. Prahy, na dálnici D1, při řízení motorového vozidla specifikované registrační značky, jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) § 125c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“) nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, s následkem dopravní nehody.

Uvedeného jednání se žalobce dopustil tím, že dne 16. 4. 2022, v době kolem 19:50 hodin, řídil v provozu na pozemních komunikacích v katastru obce Praha, po dálnici D1, ve směru jízdy od Brna na Prahu, v levém jízdním pruhu, motorové vozidlo tov. zn. X (dále též „vozidlo A“), přičemž v úseku 4,76 km nejel takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled, a to za současného nedodržení dostatečné bezpečnostní vzdálenosti za před ním jedoucím motorovým vozidlem tov. zn. X, specifikované registrační značky (dále též „vozidlo B“), neboť přední částí vozidla narazil do motorového vozidla tov. zn. X, specifikované registrační značky (dále též „vozidlo C“) řidiče C. N., které stálo v levém jízdním pruhu z důvodu předchozí dopravní nehody, přičemž po tomto nárazu bylo vozidlo řízené žalobcem odraženo směrem doprava, kde pravou přední částí narazilo do levé zadní části zastavujícího motorového vozidla B řidiče L. M., který do vozidla C narazil bezprostředně před žalobcem, čímž žalobce porušil z nevědomé nedbalosti § 18 odst. 1 ve spojení s § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona.

Za to mu byla podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a za použití § 36 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a podle § 95 odst. 1 o odpovědnosti za přestupky a § 6 odst. 1, 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 620/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů mu byla stanovena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 6 000 Kč;

- ve výroku II. tak, že osobě L. M. nepřiznal nárok na náhradu škody v souladu s § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť výše škody (ani její část) nebyla spolehlivě doložena ani zjištěna a zjišťování škody by vedlo ke značným průtahům v řízení.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

3. Žalobce napadal výrok o vině a trestu (výrok I.) prvostupňového rozhodnutí, které bylo následně potvrzeno napadeným rozhodnutím. Napadené i prvostupňové rozhodnutí považoval za nezákonná, nepřezkoumatelná a nicotná, rovněž napadal vady řízení.
4. V prvním žalobním bodě namítal, že správní orgán I. stupně zcela ignoroval závazný právní názor žalovaného vyslovený ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 9. 8. 2023, č. j. MD-23777/2023-160/4, dle kterého měl správní orgán I. stupně zahájit společné řízení se všemi účastníky dopravní nehody, včetně pana C. N., řidiče vozidla C, a eventuálně i s poškozeným panem L. M., řidičem vozidla B, čemuž by pak následně odpovídalo i vymezení skutku (v tomto společném řízení). Ti totiž k dopravní nehodě významně přispěli, pokud by oba jednali odpovědně, k následné nehodě žalobce by pravděpodobně nedošlo. Správní orgán I. stupně měl dle předchozího zrušujícího rozhodnutí posoudit míru zavinění všech účastníků v kontextu a ve vzájemném působení. Společné řízení však vedeno nebylo, žalovaný dokonce dopravní nehodu vozidla C ze správního řízení vyloučil.
5. Ve druhém žalobním bodě namítal, že skutek se stal jinak, než jak byl vymezen ve správním řízení. Podle znaleckých posudků žalobce nenarazil do stojícího vozidla C, do tohoto vozidla nejprve narazil poškozený, čímž vozidlo uvedl do pohybu, a žalobce do něj v důsledku toho narazil až cca 0,02 sekundy poté. V době nárazu žalobce tak vozidlo C nebylo stojícím vozidlem, ale překážkou vytvořenou náhle a neočekávatelně v důsledku předchozího nárazu poškozeného, a to navíc v reakčním čase, ve kterém žalobce nemohl reagovat (viz závěr znalce S.); znalec B. tuto skutečnost zcela opomíjí. Předmětný skutek se tak stal podstatně jinak, prvostupňové rozhodnutí je vadné a nezákonné. Vymezení skutku neodpovídá ani provedenímu dokazování, neboť znalecký posudek znalce B. posuzuje a hodnotí skutek všech osob a vozidel zúčastněných na dopravní nehodě (zahrnuje i jednání řidiče C. N. a posádky Škody Superb), ty však ve správním řízení nejsou brány jako účastníci, byť evidentně měli podíl na nehodě. Skutkový stav tak nebyl spolehlivě zjištěn, neodpovídá provedenímu dokazování a vyžaduje rozsáhlé doplnění.
6. Ve třetí třetím žalobním bodě namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí způsobenou tím, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s námitkou nesprávně vymezeného skutku a s námitkou výše popsané náhlé a neočekávatelné překážky v podobě vozidla C. Správní orgán I. stupně měl vzít v úvahu, jak nesprávná technika jízdy poškozeného ovlivnila střet žalobce s vozidlem C. Z videozáznamu je zřejmé, že několik vozidel bylo schopno se překážce vozidla C vyhnout, bylo tak otázkou, zda by toho nebyl schopen i žalobce, pokud by poškozený nenarazil do odstaveného vozidla nebo pokud by jeho technika jízdy byla jiná/správná.
7. Správní orgán I. stupně a žalovaný se nevypořádali ani s námitkou, že žalobce do vozidla poškozeného primárně nenarazil, tudíž posuzování bezpečné vzdálenosti vůči němu vůbec nepřicházelo v úvahu, neboť podle § 19 odst. 16 zákona o silničním provozu se bezpečná vzdálenost vztahuje k vozidlu jedoucímu před řidičem, nikoliv ke stojícímu vozidlu, které se na místě nacházelo v důsledku jiné nehody o 76 sekund dříve. Pokud žalovaný posoudil nedodržení bezpečné vzdálenosti žalobce vůči vozidlu poškozeného jako příčinu/důsledek nárazu do stojícího vozidla C, převzal tak nezákonné a nesprávné závěry posudku znalce B. Správní orgán I. stupně rovněž vůbec nezkontroloval, co předcházelo nehodovému ději. Je nepředstavitelné, aby žalobce dlouhodobě udržoval

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vzdálenost pouhých 10–15 metrů za vozidlem poškozeného při rychlosti 130–140 km/h, jak tvrdí posudek znalce B. Nebyly zkoumány ani výhledové poměry vozidel, vozidla jela v koloně. Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné i proto, že vychází z fotografií videozáznamu, které neumožňují přesné určení vzdáleností vozidel, znalec je pouze nepřesně odhaduje. Dále žalobce poukázal na to, že vozidlo poškozeného se těsně před nehodou zařadilo z prostředního do levého pruhu mezi jeho vozidlo a neznámé SUV, čímž náhle zkrátilo bezpečnou vzdálenost. Tento úhybný manévr vyplývá jak z výpovědi poškozeného, tak z tak z posudku znalce B. Je nepravděpodobné, že by všechna tři vozidla jela v hustém provozu po delší dobu rychlostí 140 km ve vzájemném odstupu 10 m, takovou nebezpečnou jízdu by poškozený zaznamenal. Tento stav musel nastat těsně před nehodou poškozeného a právě tím, že se poškozený zařadil do levého jízdního pruhu mezi žalobce a SUV. Tato klíčová skutková okolnost byla zcela opomenuta, což bylo způsobeno i tím, že žalobci nebylo umožněno klást znalci otázky před vyhotovením posudku.

8. Dále namítal, že žalovaný se nevypořádal s námitkou nemožnosti zabránit nárazu do vozidla C, zcela opomněl fakt, že překážka v podobě vozidla C vznikla vůči žalobci v důsledku prvního nárazu poškozeného, a tudíž se jednalo o překážku náhlou a neočekávatelnou, jak ji správně posoudil znalec S.
9. Z celkového skutkového děje vyplývá, že příčinou kolize žalobce byla primární nehoda poškozeného s vozidlem C, odstavení vozidla C bez označení v rychlém pruhu a případné chování řidiče C po nehodě. Žalobce neporušil žádnou povinnost dle zákona o silničním provozu a nebyl viníkem nehody. Podle komentáře k zákonu se řidič zproští odpovědnosti, pokud prokáže, že nehodě nemohl zabránit – což bylo v řízení doloženo posudkem Ing. S. Této námitce se však žalovaný ani správní orgán I. stupně vůbec nevěnovali, pouze stroze odkázali na posudek znalce B.
10. Ve čtvrtém žalobním bodě namítal, že se žalovaný nevěnoval námitkám nezákonnosti a nesprávnosti posudku znalce B. Tento posudek je tendenční, je postaven na výsledku počítačové simulace průběhu dopravní nehody, jejíž výsledek je odvislý od hodnot, které jsou do takové simulace znalcem vkládány. Klíčová počáteční rychlost, kterou znalec odhadl na 130 – 140 km, je však naprosto nepřesným údajem, neboť byla znalcem odhadnuta vzhledem k míře poškození vozidel, toto poškození však znalcem nebylo vůbec zkoumáno a z fotografií a z videozáznamu rychlost nelze určit, znalec se omezil pouze na dvě špatně čitelné fotografie, poškozené vozidlo neohledal a poškození vozidla důkladněji neprověřil; počáteční rychlost vozidel tedy nemohl spolehlivě určit a posudek je nesprávný. Posudek je nepřesný i v tom, že znalec neměl k dispozici stopy vozidel v podélných a příčných souřadnicích, ani zaměření místa dopravní nehody, není zřejmé, jaké hodnoty do simulace vložil a kde je vůbec vzal. Dle posudku žalobce brzdil, ale žádné stopy po brždění nebyly nalezeny. Ohledně reakční doby řidičů znalec pouze odkázal na tabulky, individuálně jí nezkoumal. Znalec citoval zastaralou literaturu, zaměřoval výchozí časy střetu vozidel a neučinil rozbor trajektorie vozidel před dopravní nehodou, jeho závěry tak jsou nepřesné. Posudek je tak nepřezkoumatelný. Dle posudku řidič vozidla C nesl umístit výstražný trojúhelník, řidič C. N. však vypověděl, že trojúhelník nechal v kufru a šel se schovat za svodidla. Posudek se dopouští i právního hodnocení v podobě nedodržení bezpečné vzdálenosti, což mu nepřísluší vůbec. Naopak lze z posudku rovněž dovodit závěr, že vozidlo C pro žalobce představovalo překážku

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

náhlou a neočekávatelnou (jak dovodil i znalec S.). Obecně lze simulaci použít jako podpůrný důkaz, nelze však na ní postavit závěry o odpovědnosti za protiprávní jednání, když navíc byly do počítačového programu vkládány nespolehlivě zjištěné údaje. Žalovaný se měl proto spolehnout na posudek znalce S., který si nic nevymýšlel a pracoval s dostupnými údaji.

11. V pátém žalobním bodě žalobce namítal vady správního řízení. Správní řízení nebylo řádně zahájeno, příkaz žalobci nebyl doručen do vlastních rukou, ani nebyl řádně uložen na poště, jak předpokládá a vyžaduje zákon. Navíc po dobu správního řízení správní orgán I. stupně postupoval vůči žalobci předpojatě, ignoroval podání žalobce i návrhy na provedení důkazů, aniž by se s nimi vypořádal, reagoval na ně naprosto nesmyslnými, zřejmě předpřipravenými, formulářovými úkony. Tímto učinil celé řízení pro žalobce naprosto nepředvídatelným. Opakovaně neumožnil po řádné omluvě ze závažných důvodů nové projednání nebo náhradní termín k provedení procesního úkonu, což vyústilo až v to, že se žalobce seznámil s posudkem znalce B. až v jiném řízení a nebylo mu umožněno znalci klást otázky a návrhy. Správní orgány dále pochybily, když dopravní nehodu neposoudily ve společném řízení, přestože byla součástí hromadné dopravní nehody. Z důvodu tohoto vadného procesního postupu byl žalobce navíc zcela vyloučen z ostatních řízení jako poškozený (např. z řízení s panem C.N. a s poškozeným).
12. Navrhl, aby soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí (ve výroku I.) a žalovanému uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný uvedl, že první, čtvrtý a pátý žalobní bod žalobce uplatnil již ve správním řízení a žalovaný je proto již vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. Ke druhému žalobnímu bodu uvedl, že i tuto námitku již vypořádal v napadeném rozhodnutí, zabýval se jí znalec. Dopravní nehoda žalobce byla způsobena jeho jízdním stylem, kdy jednak nedodržel bezpečnou vzdálenost a nepřizpůsobil rychlost jízdy. Celý průběh autonehody je zaznamenán na videozáznamu, který vše uvedené potvrzuje.
15. Ke třetímu žalobnímu bodu uvedl, že není v jeho pravomoci vyjadřovat se k námitkám typu „*co by bylo, kdyby bylo bývalo*“.
16. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

17. Příkazem ze dne 11. 7. 2022, č. j. MHMP 1258453/2022/Vav byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Přestupku se dopustil tím, že dne 16. 4. 2022, v době kolem 19:50 hodin, řídil v provozu na pozemních komunikacích v katastru obce Praha, po dálnici D1, ve směru jízdy od Brna na Prahu, v levém jízdním pruhu, motorové vozidlo A, přičemž v úseku 4,76 km nepřizpůsobil rychlost hustotě provozu, svým schopnostem a vlastnostem vozidla a levou přední částí narazil do pravé boční části motorového vozidla C řidiče C. N., který stál v levém jízdním pruhu z důvodu jiné dopravní nehody, přičemž po tomto nárazu bylo vozidlo řízené žalobcem odraženo směrem doprava, kde pravou přední částí narazilo do motorového vozidla B řidiče L. M., čímž žalobce porušil z nevědomé

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nedbalosti § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce podal proti příkazu včasný odpor.

18. Součástí správního spisu je videozáznam, který zachycuje celý nehodový děj, a fotografie dotčených vozidel.
19. Předvoláním ze dne 12. 8. 2022 byl žalobce předvolán na ústní jednání nařízené na 22. 9. 2022. Dne 19. 9. 2022 se žalobce z ústního jednání omluvil a požádal o odročení kvůli úrazu ruky a imobilitě, k omluvě přiložil záznam o ošetření ze dne 29. 8. 2022 z nemocnice, dle kterého si žalobce stejného dne vymknul rameno, a lékařskou zprávu ze dne 5. 9. 2022 o následné kontrole. Ústní jednání se konalo dne 22. 9. 2022 bez přítomnosti žalobce.
20. Ve vyjádření ze dne 3. 10. 2022 žalobce namítal, že mu nebylo řádně doručeno oznámení o zahájení řízení, neboť mu zásilka nebyla doručena do vlastních rukou, ani nebyla řádně uložena na poště, k důkazu přiložil informace z České pošty. Žádal o opakování ústního jednání i za účasti řidiče vozidla C pana C. N. Dále namítal, že z kamerového záznamu nevyplývá spáchání přestupku, příčina kolize jeho vozidla je kolize vozidla C. Navrhl provést důkazu znaleckým posudkem z oboru dopravy.
21. Dle protokolu ze dne 26. 10. 2022 se žalobce stejného dne seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí.
22. Ve vyjádření ze dne 6. 11. 2022 žalobce trval na důkazech navržených v předchozím vyjádření ze dne 3. 10. 2022. Namítal, že se žalobcem a s řidičem vozidla C mělo být vedeno společné řízení, neboť se jednalo o hromadnou dopravní nehodu, dále namítal, že kolizi nemohl zabránit, jednal v souladu s dopravními předpisy a nezpůsobil poškozenému škodu.
23. Předvoláním ze dne 13. 12. 2022 byl žalobce předvolán na ústní jednání nařízené na 19. 1. 2023. Dne 16. 1. 2023 se žalobce omluvil z nařízeného jednání, ve věci se již vyjádřil, tedy vypovídal, není tedy důvod, aby svou výpověď nějak měnil. Ústní jednání se konalo dne 19. 1. 2023 bez přítomnosti žalobce.
24. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 2. 2023, č. j. MHMP 356577/2023/Vav (dále jen „První rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byl žalobce uznán vinným tím, že z nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, jako přílohu doložil znalecký posudek z oboru doprava městská a silniční č. 2011/3/2023 ze dne 22. 2. 2023 vypracovaný znalcem P. S.
25. Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2023, č. j. MD-23777/2023-160/4 (dále jen „Zrušující rozhodnutí žalovaného“) žalovaný zrušil První rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k novému projednání. Žalovaný se ztotožnil se závěry znalce S. V řízení nebylo vůbec zkoumáno, zda měl žalobce reálnou možnost vyhnout se střetu a zareagovat na náhlou a neočekávanou překážku. Dále je nutné řešit obě dopravní nehody v širším kontextu společně, je nutné pracovat s myšlenkou, zda za veškeré nehodové jednání nenese primární odpovědnost řidič vozidla C pan C. N. Obě nehody měly být řešeny ve společném řízení. Dále byl žalovaný toho názoru, že k rozhodnutí je třeba znaleckého posudku, je na správním orgánu I. stupně, zda na základě již opatřených podkladů a opatřeného znaleckého posudku bude považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Vytkl správnímu orgánu I. stupně, že se dostatečně nezabýval námitkou týkající se náhlé a neočekávané překážky.

26. Správní orgán I. stupně nechal vypracovat znalecký posudek z oboru doprava, odvětví doprava silniční a městská č. 4547-062-1/2023 ze dne 8. 11. 2023 znalcem S. B. (dále jen „posudek znalce B.“).
27. Vyrozuměním ze dne 30. 11. 2023 byl žalobce vyrozuměn, že správní orgán I. stupně obdržel posudek znalce B., v této souvislosti jej informoval o rozšíření obvinění o § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu a o právu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Seznámení se s podklady pro rozhodnutí bude provedeno dne 29. 12. 2023 či v dřívějším termínu po předchozí telefonické domluvě.
28. Žalobce se dne 29. 12. 2023 omluvil z nahlížení a požádal o stanovení nového termínu či o zaslání posudku znalce B. K omluvě přiložil lékařskou zprávu ze dne 29. 12. 2023 o vyšetření dcery žalobce.
29. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 4. 1. 2024 správní orgán I. stupně žalobce uznal vinným tím, že skutkem vymezeným v bodu č. 2 tohoto rozsudku z nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně shrnul všechny podklady řízení, vycházel zejména z posudku znalce B., ale také z posudku znalce S., který doložil žalobce. V obsáhlém odůvodnění správní orgán I. stupně vypořádal námitky žalobce vznesené během správního řízení a dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním porušil povinnosti stanovené v § 18 odst. 1 a § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu.
30. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Namítal, že správní orgán I. stupně zcela ignoroval právní názor žalovaného, že by měl zahájit společné řízení se všemi účastníky dopravní nehody. Dále namítal, že řízení o přestupku nebylo řádně zahájeno, správní orgán I. stupně opakovaně nepřihlédl k omluvě žalobce a bez dalšího vydal prvostupňové rozhodnutí. Skutek byl nesprávně vymezen, stal se podstatně jinak. Správní orgán I. stupně se nedostatečně vypořádal s námitkou náhlé a neočekávané překážky v podobě vozidla C a vlivu nesprávné techniky jízdy poškozeného, správní orgán měl více zkoumat přednehodový děj. Dále napadal posudek znalce B., ten je postaven na nepřesných údajích s nepřesnými výsledky.
31. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 9. 2024 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný neshledal žádnou z odvolacích námitek důvodnou, prvostupňové rozhodnutí je věcně správné, v řízení bylo postupováno podle zásad správního řízení, napadené rozhodnutí je zákonné. Vzhledem k obsahu prvostupňového rozhodnutí a k obsahům všech písemností založených ve správním spise dospěl žalovaný k závěru, že se žalobce bezpochyby dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

33. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
34. Soud konstatuje, že v posuzované věci jednal jako s žalovaným s odvolacím správním orgánem, tj. Ministerstvem dopravy, a jako napadené rozhodnutí přezkoumával rozhodnutí o odvolání, tj. rozhodnutí ze dne 10. 9. 2024, č. j. MD-23777/2023-160/7, přestože žalobce v žalobě jako žalovaného označil správní orgán I. stupně a napadal jeho prvostupňové rozhodnutí. Osoba žalovaného je totiž v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu kogentně určena zákonem a je jí správní orgán, který ve věci rozhodoval v posledním stupni. V návaznosti na to pak soud přezkoumává primárně konečné rozhodnutí právě tohoto správního orgánu, které společně s rozhodnutím správního orgánu I. stupně tvoří jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 12. 10. 2004, č. j. Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). V posuzované věci sice žalobce jako žalovaného označil správní orgán I. stupně, z obsahu žaloby je však zřejmé, že brojí i proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Soud proto jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, nikoliv s tím, koho chybně označil žalobce v žalobě.
35. Žalobce byl napadeným rozhodnutím uznán vinen za nepřizpůsobení rychlosti jízdy ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu a za nedodržení bezpečné vzdálenosti ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, porušením těchto povinností spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) stejného zákona.
36. Podle § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu *rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled.*
37. Podle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu *řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem musí ponechat za ním bezpečnou vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede za ním.*
38. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
39. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, která tvořila podstatu třetího žalobního bodu. Tuto námitku neshledal důvodnou.
40. Podle žalobce nepřezkoumatelnost spočívala v nevypořádání jeho námitek, a to námitky nesprávného vymezení skutku, námitky náhlé a neočekávané překážky, námitky, že žalobce primárně nenarazil do vozidla poškozeného a námitky, zda žalobce mohl zabránit nárazu do vozidla C. Dále měly správní orgány pochybit tím, že dostatečně nezkontrolovaly, co předcházelo nehodě žalobce.
41. Obecně platí, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, při nichž pro absenci důvodů nebo nesrozumitelnost vůbec nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů musí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

být patrné, proč považovaly námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené a proč považovaly skutečnosti předesílané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, či ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se tak jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán zcela na námitku reagovat. Správní orgány však nemají povinnost jednotlivě se vypořádat s každou dílčí námitkou, stačí pokud proti tvrzení účastníka postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobcovy námitky jako celek neobstojí. Stačí tedy, aby vysvětlily, proč nepovažují žalobcovu argumentaci za správnou, byť výslovně nereagují na všechny vznesené námitky (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

42. Soud shledal, že správní orgány přehledně popsaly, z jakých podkladů vycházely a jaké důkazní prostředky provedly, přičemž se opíraly zejména o posudek znalce B. Na základě toho pak popsaly zjištěný skutkový stav, a to včetně děje, který předcházela samotné nehodě, vymezily skutek a uvedly jeho právní hodnocení. Proti tvrzení žalobce tak postavily vlastní ucelenou argumentaci, čímž ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu reagovaly na veškeré jeho námitky. Většinu z nich pak vypořádaly výslovně, odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je totiž koncipováno tak, že správní orgán mimo jiné jednotlivě reagoval na námitky, které žalobce vznesl v průběhu správního řízení. Správní orgány se rovněž vyjádřily k okolnostem, které předcházely samotné srážce žalobce, a vysvětlily, z čeho vycházely při zjišťování skutkového stavu. Napadené rozhodnutí tak je přezkoumatelné.
43. Námitkou nesprávně vymezeného skutku se detailně zabýval správní orgán I. stupně (zejména str. 21 – 22 prvostupňového rozhodnutí). Upozornil, že žalobci je kladeno za vinu překročení rychlosti a nedodržení bezpečné vzdálenosti, dospěl k závěru, že ve věci byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, na základě provedených důkazů dospěl správní orgán I. stupně k názoru, že žalobce se dopustil přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu.
44. Námitkou nesprávného vymezení skutku se zabýval i žalovaný v napadeném rozhodnutí, a to v souvislosti s námitkou náhlé a neočekávané překážky, přičemž jeho úvahy jsou následující. S odkazem na závěry posudku znalce B. žalovaný uvedl, že za náhlou a neočekávanou překážku určitě nelze samo o sobě považovat havarované vozidlo C, které na daném místě stálo asi 76 sekund, než do něj žalobce narazil, a havarovalo ve chvíli, kdy byl žalobce vzdálen asi 3 km. Příčinou srážky vozidla žalobce a vozidla C nebylo to, že vozidlo C bylo náhlou a neočekávanou překážkou, nýbrž to, že žalobce nejel takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou vidí, a zároveň nedodržel bezpečnou vzdálenost za před ním jedoucím vozidlem poškozeného, které do vozidla C narazilo těsně před žalobcem. V důsledku porušení těchto povinností se pak žalobce nemohl ve chvíli, kdy vozidlo C uviděl, vyhnout srážce s ním. Žalovaný tedy danou námitku vypořádal, přičemž soud v tomto odůvodnění žalovaného neshledal pochybení ani z hlediska věcného. Z posudku znalce B. vyplývá, že vozidlo C se po nárazu poškozeným a žalobcem pohnulo ve směru jízdy, jeho pohyb však nezpůsobil, že by se vozidlo C stalo náhlou a neočekávatelnou překážkou pro vozidlo A, nebyl příčinou kolize vozidla A s vozidlem C. Je též třeba konstatovat, že i z kamerového

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

záznamu vyplývá, že žalobce jel v takové blízkosti za vozidlem poškozeného a takovou rychlostí, že do vozidla C narazil bezprostředně po poškozeném. Znalec B. též poukázal na to, že minimálně deset vozidel před poškozeným a žalobcem bylo schopných se překážce v podobě vozidla C vyhnout. To rovněž nasvědčuje tomu, že pokud by žalobce dodržel správnou techniku jízdy a všechna pravidla, dokázal by kolizi s vozidlem C zabránit, na což by nemohla mít vliv ani předchozí kolize vozidel B a C, a tedy ani porušení povinnosti řidičem vozidla B.

45. Správní orgány se tak zabývaly i tím, zda žalobce mohl srážce s vozidlem C zabránit. V dané situaci žalobce skutečně nemohl střetu zabránit. To však bylo způsobeno porušením jeho povinností, tedy tím, že nejel takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled, a to za současného nedodržení dostatečné bezpečné vzdálenosti za vozidlem jedoucím před ním. Sám žalobce tak svým způsobem jízdy způsobil, že nedokázal střetu zabránit. Ani v tomto odůvodnění soud pochybení neshledal, závěr žalovaného odpovídá provedeným důkazům.
46. Správní orgány se zabývaly i přednehodovým dějem, z posudku znalce B. zjistily, že vozidlo žalobce se pohybovalo bezprostředně před střetem asi 10 až 15 metrů za vozidlem poškozeného, a to rychlostí 130 až 140 km/h. Znalec se tedy vyjádřil pouze k rychlosti a vzdálenosti bezprostředně před střetem, netvrdil, že by se tak vozidla pohybovala po delší dobu (jak se snažil namítat žalobce). Znalec B. v posudku rovněž zkoumal výhledové poměry a situaci na silnici (zejména viz body 3.15, 3.16, 3.17 a 3.18 posudku).
47. Žalobce dále namítal, že bylo opomenuto jeho tvrzení, dle kterého se poškozený zařadil před žalobce teprve krátce před kolizí s vozidlem C, čímž náhle zkrátil bezpečnou vzdálenost. Tuto námitku žalobce uplatnil v odvolání, kde poukazoval na to, že tento úhybný manévr vyplývá jak z výpovědi poškozeného (který uvedl, že si nevšiml, že by za ním po nějakou dobu jelo vozidlo A), tak z posudku znalce B. (viz strany 60 - 63) posudku. Soud k tomu uvádí, že žalovaný se přímo touto námitkou v napadeném rozhodnutí nezabýval. To však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to z následujících důvodů. Žalovaný jednak v návaznosti na velmi podrobné prvostupňové rozhodnutí dostatečně konkrétně a uceleně popsal nehodový a přednehodový děj, kdy popsaný skutkový stav odpovídal provedenému dokazování. Proti tvrzení žalobce tak správní orgány v podstatě postavily vlastní ucelenou argumentaci, námitku tak lze považovat za implicitně vypořádanou. Soud má pak za to, že tvrzení žalobce o úhybném manévru poškozeného z žádných provedených důkazů nevyplývá a ani žalobce nenavrl jiné důkazy, které by jeho tvrzení podporovaly. O tom, že by se poškozený těsně před nehodou zařadil z prostředního pruhu do levého pruhu před vozidlo žalobce, nevypovídala žádná z dotčených osob, ani sám žalobce. Nevyplývá to ani z výpovědi poškozeného, který při ústním jednání dne 19. 1. 2023 vypověděl, že jel v levém jízdním pruhu a před ním jelo nějaké vozidlo typu SUV, jehož řidič v jednu chvíli strhl řízení vpravo a s vozidlem přešel do prostředního jízdního pruhu. Poškozený též vypověděl, že si před střetem nevšiml vozidla jedoucího za ním, ale podle něho se jednalo o vozidlo žalobce. Z tohoto vyjádření poškozeného tak rozhodně nelze dovodit, že by před nehodou učinil náhlý úhybný manévr, čímž by se dostal před vozidlo žalobce. Nevyplývá to ani z posudku znalce B., který se zabýval událostmi bezprostředně před nehodou, netvrdil však, že by vozidla A a B jela za sebou v malé vzdálenosti po delší dobu, a ani to není z hlediska nehodového děje podstatné. Znalec určil, že těsně před

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

kolizí s vozidlem C přijížděla vozidla A a B rychlostí asi 130 - 140 km/h, a to v těsném závěsu za sebou. Z toho nijak nevyplývá, že by vzájemná blízká vzdálenost musela vzniknout tím, že se vozidlo B náhle přeradilo z prostředního pruhu do levého pruhu. Znalec se pak nezabýval tím, kdy asi vznikla předmětná nebezpečná vzdálenost mezi vozidly A a B, avšak zodpovězení této otázky není pro určení přestupkového jednání žalobce již rozhodné. Stačí, že žalobce s vozidlem A se bezprostředně před nehodou v této nebezpečné vzdálenosti nacházel, přičemž nebyla zjištěna žádná okolnost, která by mohla mít vliv na jeho odpovědnost za porušení dané povinnosti. Tato námitka je tak nedůvodná.

48. Soud tak shrnuje, že správní orgány vypořádaly všechny podstatné námitky žalobce a přezkoumatelně popsaly všechny relevantní skutkové okolnosti přestupku, včetně toho, co jeho spáchání bezprostředně předcházelo.
49. Nad rámec soud s ohledem na opakující se námitky žalobce ohledně zavinění ostatních osob upozorňuje, „že v případě dopravních nehod platí princip odděleného posouzení porušení právních povinností účastníků dopravní nehody. Zkoumá se, zda řidič porušil pravidla silničního provozu a zda je toto jednání v příčinné souvislosti se vznikem dopravní nehody. Není podstatné, zda dopravní nehodu způsobili i další účastníci dopravní nehody. Příčinná souvislost pachatele se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nedošlo. Pro posouzení odpovědnosti za přestupek žalobce proto není bez dalšího významná otázka, zda druhý účastník dopravní nehody porušil pravidla silničního provozu a zda i jeho jednání je příčinou dopravní nehody (např. rozsudek NSS z 1. 2. 2012, č. j. 3 As 22/2011-74).“ (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2022, č. j. 10 As 173/2021-27).
50. Soud se dále zabýval čtvrtým žalobním bodem, v němž žalobce namítal nepřezkoumatelnost posudku znalce B. Vzhledem k tomu, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu vycházel zejména ze závěrů tohoto znaleckého posudku, jeho nepřezkoumatelnost by mohla vést i k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Ani tato námitka však není důvodná. Zároveň soud konstatuje, že žalobce byl o ustanovení znalce vyrozuměn přípisem ze dne 4. 9. 2023, přičemž žádné námitky ani podněty směrem ke znalci v této souvislosti nevznely.
51. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že soud v rámci přezkumu správního rozhodnutí hodnotí znalecký posudek jako každý jiný důkaz podle zásad vyplývajících z § 77 odst. 2 s. ř. s. Jenom znalecký posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, však může být rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, zejména jedná-li se o důkaz v řízení stěžejní (viz např. rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS, ze dne 26. 4. 2017, č. j. 8 As 92/2016-35, či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33). Při hodnocení důkazu znaleckým posudkem musí soud zejména posoudit, zda jsou jeho závěry náležitě a logicky odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž bylo třeba se vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda nejsou dány žádné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost závěrů posudku mohla být zpochybněna (viz např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 20/2008-141, ze dne 1. 12. 2012, č. j. 3 As 22/2011-66, nebo ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33). Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru (viz rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009). Hodnotit je třeba i celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběhu znaleckého zkoumání, věrohodnosti teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje své závěry, či způsob vyvozování závěrů znalce (srov. nález Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06).
52. Žalobce namítal, že posudek znalce B. je tendenční a je postaven na nepřesných vstupních údajích s nepřesnými výsledky, tedy na výsledcích počítačové simulace (Virtual Crash a PC Crash), která je závislá na zadaných vstupních údajích. Tyto vstupní údaje však podle žalobce nebyly spolehlivě zjištěny (rychlost vozidel znalec dovodil pouze na základě poškození vozidel viditelného na fotografiích), znalci chyběly důležité informace (stopy vozidel, stopy po brždění, zaměření místa nehody), znalec dokonce uváděl nepravdivé informace (tj. že řidič vozidla C nesl výstražný trojúhelník, znalec zaměňoval vozidla) apod.
53. Soud žalobním námitkám nepřisvědčil a znalecký posudek shledal přezkoumatelným. Znalec v prvé řadě podrobně popsal, z jakých podkladů při svém zkoumání vycházel. Čerpal z rozsáhlé odborné literatury, kterou v posudku vyjmenoval, dále shrnul relevantní podklady ze správního řízení, přičemž vycházel zejména z fotodokumentace a z videozáznamu, uvedl též podrobný popis místa události, rozhledových a výhledových poměrů, meteorologických podmínek a technických parametrů pozemní komunikace a vozidel. Následně přehledně vyložil, z čeho lze usuzovat na vznik a průběh dopravní události (stopy zanechané na místě nehody, počáteční a konečné postavení vozidel C, B a A, dopravní situace v místě nehody, poškození vozidel dle fotodokumentace, výpovědi svědků, údaje řidičů vozidel). V návaznosti na to pak popsal vstupní údaje, které měl k dispozici pro řešení vzniku a průběhu dopravní události z technického hlediska (zdokumentované konečné polohy vozidel v podélných i příčných (kartézských) souřadnicích, místo události, střepiny a úlomky v podélných i příčných (kartézských) souřadnicích, poškození vozidel, poškození svodidel, stav komunikace v oblasti dopravní nehody, místo události). Následně popsal, jak z uvedených vstupních informací zpracoval posudek technického řešení průběhu dopravní nehody (provedl zaměření místa dopravní události, analýzu – rozbor dopravní události, simulaci dopravní události s podporou PC, výpočet rychlosti vozidel v čase události, rozbor možné trajektorie pohybu vozidel před dopravní událostí, rozbor možné trajektorie pohybu vozidel od události do konečné polohy, porovnání EES, zjištění výhledových a rozhledových poměrů řidičů na místě události). Na základě poškození vozidel a pohybu vozidel do poloh zaznamenaných PČR pomocí aplikací Virtual Crash a PC Crash zpracoval nejvíce technicky přijatelnou variantu průběhu dopravní události, vyjádřil se kriticky k posudku znalce S.
54. V tomto směru tak znalecký posudek bezpochyby splňuje judikatorní požadavky – je z něj zjevné, ze kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru. Tento posudek je rovněž mnohem podrobnější a propracovanější než posudek znalce S., a správní orgán I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

věcně odůvodnil, proč se přiklonil k posudku znalce B. Žalobce namítal, že znalec B. použil literaturu přes dvacet let starou, to však samo o sobě neznamená, že se jedná o již překonanou literaturu. Žalobce nijak nevysvětlil, proč tuto skutečnost posudku vytyká.

55. Znalec skutečně počáteční rychlost vozidel určoval primárně z fotografií poškozených vozidel, jak namítal žalobce. Vysvětlil však, že bylo vycházeno ze zákona o zachování energie, dle kterého se energie při střetu musí rovnat energii před střetem, tedy i z fotografií, na kterých je zachyceno poškození vozidel po srážce, navíc v kombinaci s videozáznamem, tak lze vyvodit, jakou rychlostí se tato vozidla pohybovala před srážkou. Takové vysvětlení soud považuje za zcela dostatečné, znalec svůj postup věcně odůvodnil. Nevycházel pak pouze ze dvou, avšak ze třinácti fotografií, které jsou rovněž součástí správního spisu, na těchto fotografiích byla zachycena poškozená vozidla z různých úhlů pohledu, poškození je na nich viditelné a není zřejmé, proč by z nich znalec pro potřeby zodpovězení zadaných otázek ohledně průběhu předmětné události nemohl vycházet.
56. Nelze pak souhlasit ani s námitkou, že znalci chyběly důležité informace. V posudku znalec přehledně a přezkoumatelně popsal, jaké informace měl k dispozici, jak s nimi pracoval a jaké z nich učinil závěry. Žalobce sice namítal deficity některých informací (stopy vozidel, zaměření místa dopravní nehody), nijak však věcně nezodůvodnil, jaký to mělo dle jeho názoru vliv na správnost posudku. Soud tak nemá důvod usuzovat, že výchozí informace použité v posudku nebyly dostatečné. Znalec v posudku dovedl, že řidič vozidla C vzal výstražný trojúhelník a šel jej umístit za havarované vozidlo C, což odpovídá svědecké výpovědi pana R.S. při ústním jednání dne 19. 1. 2023; tato skutečnost však není nijak podstatná, neboť nebylo sporné, že vozidlo C výstražným trojúhelníkem před nehodou označeno nebylo. Co se týče několika nepřesností, které se v posudku objevují, tyto nejsou natolik závažné, aby měly vliv na jeho přezkoumatelnost, jedná se o zjevné nesprávnosti (překlepy). Z posudku lze totiž zcela jasně vyčíst, z jakých informací znalec čerpal a jaký průběh skutkového děje z těchto informací dovedl. Ve svých závěrech a odpovědích na položené otázky je pak znalec konzistentní.
57. Soud neshledal, že by se znalec dopouštěl nepřipustného právního hodnocení. Pojem bezpečné vzdálenosti je sice pojmem právním, ale jeho naplnění v konkrétním případě vychází výlučně z konkrétních skutkových okolností, jejichž posouzení náleží znalci. Ten musí podle podmínek v daném místě a čase určit, jaká byla v daném případě bezpečná vzdálenost a v jaké vzdálenosti se pohybovalo posuzované vozidlo.
58. Znalec dospěl k následujícím závěrům. K průběhu nehodového děje uvedl, že vozidlo C při vyhýbacím manévru ztratilo stabilitu a došlo ke smykání vozidla, které narazilo přední částí do svodidel vlevo ve směru jízdy, kde zůstalo stát, následně před vozidlem C zastavilo další vozidlo Škoda Superb. V čase asi 1 a ¼ minuty od havárie vozidla C přijíždí jiné nespecifikované vozidlo a v těsném závěsu vozidlo B a vozidlo A, které jede rychlostí asi 130 až 140 km/h. Řidič nespecifikovaného vozidla vybočí vpravo a vjede do středního jízdního pruhu, poškozený a žalobce již nemohou vybočit vpravo, neboť ve středním jízdním pruhu jedou další vozidla. Poškozený tedy začal intenzivně brzdit, ale neměl již dostatek časového a dálkového prostoru k zastavení, následně naráží při rychlosti asi 120 km/h levou přední částí do pravé zadní části vozidla C a následně do vozidla C naráží vozidlo žalobce. Vozidlo C je odhozeno ve směru jízdy vozidel, koliduje s vozidlem Škoda Superb a následně se pohybuje při současné rotaci směrem k pravému okraji

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

komunikace přes jízdní pruhy. Vozidlo žalobce naráží rychlostí asi 35 až 45 km/h pravou přední částí do levé části zastavujícího vozidla poškozeného, které se pohybuje vlivem postrťového pohybu již v pravém jízdním pruhu.

59. Znalec dovodil, že příčinou střetů vozidel B a A s vozidlem C byla chybná technika jízdy poškozeného, který jel za jiným vozidlem a nedodržel bezpečnou vzdálenost, a chybná technika jízdy žalobce, který jel za vozidlem poškozeného a nedodržel bezpečnou vzdálenost, která měla být vzhledem k rychlosti vozidel v rozmezí 130 až 140 km/h minimálně 70 až 80 metrů a nejméně 2 sekundy (lze konstatovat, že pravidlo 2 sekund je všeobecně známým minimálním standardem). K možnostem odvrátit střet se znalec vyjádřil tak, že jediným, kdo mohl střet odvrátit, byli poškozený a žalobce, a to správnou technikou jízdy, tedy dodržením bezpečné vzdálenosti. Stojící vozidlo C nelze bez dalšího považovat za překážku náhlou a neočekávanou, takovou překážkou bylo vozidlo pouze pro žalobce z toho důvodu, že nedodržel bezpečnou vzdálenost.
60. Znalecký posudek znalce B. tak zcela přezkoumatelně a srozumitelně odpověděl na všechny zadané otázky a mohl tak sloužit jako podklad rozhodnutí, soud v něm neshledal zásadní deficity.
61. Ve druhém žalobním bodě žalobce vznesl námitky proti vymezení skutku ve správním řízení.
62. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky *ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu spáchání.*
63. Účelem vymezení skutku je vymezení předmětu řízení, musí proto vždy specifikovat delikt uvedením místa, času a způsobu jednání tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným jednáním (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Zároveň musí obsahovat veškeré přestupkově relevantní skutečnosti, tj. zejména skutečnosti nezbytné pro právní kvalifikaci přestupkového jednání.
64. Není sporu o tom, že v napadeném rozhodnutí byl skutek řádně specifikován místem a časem, žalobce však nesouhlasil s popisem způsobu jednání. Konkrétně nesouhlasil s následující částí skutkové věty: „...*přední částí vozidla narazil do motorového vozidla tov. zn. Renault Megane, reg. zn. X řidiče C. N., které stálo v levém jízdním pruhu z důvodu předchozí dopravní nehody.*“ Namítal totiž, že do vozidla C narazil až poté, co do něj narazil poškozený, vozidlo C se tak pohybovalo v důsledku předchozího střetu s vozidlem poškozeného.
65. S touto námitkou však soud nesouhlasí, vymezení skutku nepovažuje za vadné, ale naopak za dostatečně určité. V další části skutkové věty, jejíž plné znění je obsaženo v bodu č. 2 tohoto rozsudku, je totiž uvedeno: „...*přední částí vozidla narazil do motorového vozidla tov. zn. Renault Megane, reg. zn. X řidiče C. N., které stálo v levém jízdním pruhu z důvodu předchozí dopravní nehody, přičemž po tomto nárazu bylo vozidlo řízené žalobcem odraženo směrem doprava, kde pravou přední částí narazilo do levé zadní části zastavujícího motorového vozidla tov. zn. 530D Xdrive, reg. zn. X řidiče L. M., který do vozidla tov. zn. Renault Megane, reg. zn. X narazil bezprostředně před žalobcem.*“ Ve skutkové větě je tak obsažena i informace o tom, že bezprostředně před žalobcem do vozidla C narazil poškozený, k čemuž směřovala námitka žalobce. Zároveň je třeba si uvědomit, že žalobce do vozidla C narazil ve velmi krátkém časovém odstupu po

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

poškozeném, a na vymezení skutku tedy již nemá podstatný vliv, zda vozidlo C po nárazu vozidlem B zcela stálo či se o nepatrnou vzdálenost pohnulo. Posudkem znalce B. totiž bylo dostatečně prokázáno, že vozidlo C se po nárazu poškozeným a žalobcem pohnulo ve směru jízdy, jeho pohyb však nezpůsobil, že by se vozidlo C stalo náhlou a neočekávatelnou překážkou pro vozidlo A, nebyl příčinou kolize vozidla A s vozidlem C. Správní orgán nemůže ve výrokové části detailně vypisovat úplně všechny okolnosti skutku a jeho průběhu, to by popíralo smysl výroku, přičemž detailnější popis může být upřesněn v odůvodnění rozhodnutí.

66. Ve skutkové větě ve výroku napadeného rozhodnutí je skutek popsán dostatečně jasně, srozumitelně, přesně a určitě. Není zaměnitelný s jiným skutkem a jsou v něm popsány všechny okolnosti relevantní pro jeho právní kvalifikaci. Námitka nesprávného vymezení skutku tak není důvodná.
67. Podle pátého žalobního bodu došlo ve správním řízení k procesním pochybením, které měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
68. Žalobce v první řadě namítal, že správní řízení ve věci přestupku nebylo řádně zahájeno, neboť mu nebylo řádně doručeno oznámení o zahájení řízení, respektive příkaz ze dne 11. 7. 2022.
69. Podle § 78 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *řízení je zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku nebo ústním vyhlášením takového oznámení. O ústním vyhlášení oznámení o zahájení řízení vydá správní orgán účastníkům řízení na požádání potvrzení. Společné řízení je zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení všem podezřelým z přestupku.* V případě, že je ve věci rozhodnuto příkazem, proti kterému byl podán odpor, je řízení zahájeno doručením příkazu, který oznámení o zahájení řízení nahrazuje (rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 As 306/2020-27).
70. V daném případě žalobce nesprávnost doručení namítal již ve správním řízení a správní orgány se s touto námitkou zcela adekvátně vypořádaly, kdy soud na jejich odůvodnění odkazuje. Příkaz byl žalobci doručen fikcí postupem dle § 20, § 23 a § 24 správního řádu, žalobce nebyl při doručování zastižen a písemnost byla uložena, zároveň byl žalobce vyzván oznámením o neúspěšném doručení, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl, písemnost byla doručena fikcí uplynutím 10 dnů poté, co byla zásilka připravena k vyzvednutí (§ 24 odst. 1 správního řádu), tedy dne 25. 7. 2022. Ze správního spisu pak plyne, že žalobce podal proti příkazu v zákonné lhůtě odpor.
71. Žalobce k tomu namítal, že se dne 20. 7. 2022 dostavil na poštu, kde mu mělo být sděleno, že zásilka již byla vrácena odesílateli. Ze spisu však nic podobného nevyplývá a žalobce své tvrzení žádnými relevantními důkazy neprokázal. Zásilku tak lze považovat za řádně doručenou.
72. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně vůči žalobci postupoval předpojatě, když ignoroval jeho podání a návrhy na provedení důkazů a na omluvu z jednání reagoval nesmyslně.
73. Žalobce tuto námitku formuloval velice obecně, nekonkretizoval, které z jeho podání a návrhů na provedení důkazů správní orgány ignorovaly, ani nekonkretizoval, na kterou z celkem tří žalobcových omluv z jednání měly správní orgány reagovat nesmyslně. Soud se již výše v tomto rozsudku zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí, kde shledal, že námitky a tvrzení žalobce byly žalovaným dostatečně vypořádány. V rámci tohoto žalobního bodu se tedy soud zabýval omluvami žalobce z jednání a souvisejícími návrhy žalobce. Co se týče namítaného postupu správního orgánu I. stupně po omluvě žalobce z jednání, soud z kontextu dovodil, že žalobce má zřejmě na mysli postup po doručení jeho omluv ze dne 19. 9. 2022 a 29. 12. 2023.

74. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*
75. Podmínky „náležité omluvy“ NSS shrnul například v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, dle kterého *„aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“* Za včasnou lze přitom považovat pouze takovou omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání přestupku a která současně správnímu orgánu došla nejpozději v době, kdy k ní mohl ještě před zahájením jednání přihlídnout (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25). Důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání je přitom třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu a s ohledem na to, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek) a zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá obstrukční snaha obviněného z přestupku působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod. (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99).
76. Žalobce byl řádně předvolán na jednání předvoláním ze dne 12. 8. 2022, jednání se konalo dne 22. 9. 2022. Žalobce se z jednání omluvil dne 19. 9. 2022 kvůli zranění ramene, přičemž k omluvě doložil lékařskou zprávu ze dne 29. 8. 2022 a lékařskou zprávu o kontrole ze dne 5. 9. 2022, přičemž požadoval odročení jednání. Svou omluvu tak nepředložil bezodkladně po zjištění překážky, ale až několik týdnů po zranění a s delším odstupem po kontrole, omluvu tak nelze považovat za včasnou. Je též otázkou, zda zranění ramene bylo skutečně natolik závažné, že mu znemožňovalo účast na ústním jednání, tvrzená pracovní neschopnost totiž z podkladů nevyplývala. Soud se tak zcela ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že se nejednalo o náležitou omluvu, omluva nebyla bezodkladná a její důvod nebyl dostatečný. Ústní jednání tak mohlo proběhnout i bez přítomnosti žalobce.
77. Podruhé byl žalobce předvolán předvoláním ze dne 13. 12. 2022 na jednání, které se konalo dne 19. 1. 2023. Z tohoto jednání se žalobce omluvil a nepožadoval jeho odročení. Byly tak splněny podmínky pro konání jednání bez přítomnosti žalobce.
78. V dalším řízení pak byl žalobce dne 30. 11. 2023 vyzván k seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí (jejichž součástí byl i posudek znalce B.) na den 29. 12. 2023 od 9 hod, přičemž ve výzvě je výslovně uvedeno, že k seznámení může dojít po předchozí domluvě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

i kdykoliv dříve. Žalobce na výzvu nijak nereagoval, nedomluvil si vlastní termín k seznámení se s podklady, na stanovený termín dne 29. 12. 2023 nedorazil. Ve stejný den v poledne správnímu orgánu I. stupně zaslal omluvu z jednání kvůli vážné zdravotní situaci své dcery, k omluvě přiložil lékařskou zprávu ze stejného dne. Soud se i v tomto případě ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že omluva žalobce nebyla náležitá. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí dle vlastních časových možností, mohl si k tomu domluvit vyhovující termín. Této možnost však nevyužil a seznámení nechal na poslední možný termín. Ani na tento však nedorazil a svou omluvu správnímu orgánu zaslal zpětně. K omluvě přiložil lékařskou zprávu své dcery, ze které však nevyplývá, zda s dcerou byl u lékaře on či matka dcery nebo někdo jiný, žalobce to ani později neupřesnil. I s ohledem na předchozí průběh řízení, během kterého se žalobce opakovaně omlouval z jednání, a navíc měl dostatek příležitostí seznámit se s podklady, tak ani tuto omluvu nebylo možné považovat za náležitou. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud žalobcovu omluvu nepřijal a nestanovil mu další termín k seznámení se s podklady rozhodnutí.

79. Další procesní námitku žalobce formuloval v prvním žalobním bodě, ve kterém namítal, že mělo být vedeno společné řízení se všemi účastníky dopravní nehody, a to včetně nehody řidiče vozidla C.
80. Podle § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *ve společném řízení se projednají rovněž přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný též správní orgán.*
81. Podmínkou společného řízení v případě více podezřelých je v první řadě to, že přestupky spolu musejí souviset. Jak však soud dovodil již výše, dopravní nehoda, při které havaroval řidič vozidla C, a dopravní nehoda žalobce, jsou dvě odlišné dopravní nehody, což vyplývá i ze znaleckého posudku znalce B. V takovém případě bylo proto třeba pro tyto dvě nehody vést samostatné řízení. Nemohlo být vedeno ani společné řízení s poškozeným panem L. M., neboť jeho věc je dle prvostupňového rozhodnutí vedena v trestním řízení, nejedná se tak o přestupek a k projednání není příslušný správní orgán.
82. Je pravda, že žalovaný ve Zrušujícím rozhodnutí zavázal správní orgán I. stupně, aby ve věci žalobce a řidiče vozidla C vedl společné řízení a uvedl, že je nutné pracovat s myšlenkou, zda za veškeré nehodové jednání nenese primární odpovědnost řidič vozidla C pan C. N. V novém správním řízení však správní orgány takovou úvahu provedly a zvážily, jakou odpovědnost nesl řidič vozidla C, a na základě nově opatřených podkladů (posudek znalce B.) dospěly k závěru, že se nejednalo o jeden nehodový děj. Jak znalec B. uvedl ve znaleckém posudku, od havárie vozidla C do střetu s vozidlem žalobce uplynulo 76 sekund, což byl časově i dráhově dostatečný prostor pro zastavení nebo změnu směru jízdy. Správní orgán I. stupně tak sice nezahájil společné řízení, učinil tak však na základě nových zjištění a svůj postup dostatečně odůvodnil. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, možná souvislost mezi přestupkem žalobce a přestupkem řidiče vozidla C byla vyvrácena provedeným dokazováním. V takovém případě neměl správní orgán I. stupně povinnost vést společné řízení a postupoval v souladu se zákonem. Soud se tak neztotožnil ani s touto žalobní námitkou.
83. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

84. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. prosince 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.